

10 stycznia 1928 r.

E 056 15/16

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIIS PATENTOWY

Nr 6442.

Kl. 68 a 18.

Wincenty Czaprański
(Warszawa, Polska)
i Adam Schmidt
(Lwów, Polska).

Zamek.

Zgłoszono 17 maja 1923 r.
Udzielono 29 listopada 1926 r.

Na załączonym rysunku przedstawiono zamek według wynalazku, przyczem fig. 1 wskazuje widok klucza z boku, fig. 2 wskazuje widok tegoż klucza z góry, fig. 3 wskazuje widok z przodu mechanizmu otwartego zamka, fig. 4 wskazuje taki sam widok mechanizmu zamkniętego zamka, fig. 5 wskazuje przekrój poprzeczny zamka z kluczem wzdłuż linii *A—B* na fig. 4, fig. 6 wskazuje przekrój poprzeczny bezpiecznika zamka wzdłuż linii *C—D* na fig. 3, fig. 7 wskazuje taki sam przekrój wzdłuż linii *E—F* na fig. 4.

Klucz, przedstawiony na fig. 1 i 2, składa się z okrągłego w przekroju trzonu 1

oraz bródki 2, osadzonej luźno na rozwidlonym końcu tego klucza zapomocą osi 3, wobec czego bródka ta zwisa ku dołowi, gdy klucz znajduje się w odpowiedniej pozycji poziomej. Trzon klucza przechodzi w końcowy czopek 4 o cokolwiek mniejszej średnicy również rozwidlony. Oś 3 jest umieszczona w takim miejscu rozwidlonego końca trzonu 1, że gdy bródka 2 zwisa, wówczas czopek 4 znajduje się całkowicie poza nią.

Zamek składa się ze skrzynki, w której między ścianami przednią 5 (fig. 5) a tylną 6 znajduje się ściana wewnętrzna 7. Z przedniej ściany 5 wystaje nazewnątrz

jednolita rurka 8 do wkładania klucza, a wewnątrz mieści się na tej ścianie pod wylotowym otworem rurki 8 występ 9 dla oparcia bródki 2 klucza, by nadać tej bródce położenie poziome przy wyjmowaniu klucza.

W dolnej części wewnętrznej ściany 7 znajduje się otwór 10, przez który przechodzi zwisająca bródka wsuwanego klucza, zaś w środkowej części tejże ściany jest wyżłobiony rowek 11, ograniczający drogę czopka 12 zatrzymu 13, obracającego się na osi 14. Obok czopka 12 mieści się na zatrzymaniu 13 drugi czopek 15 (fig. 3 i 4), wchodzący w odpowiedniego kształtu wyżłobienie 16 rygla 17. Rygiel ten posiada na dolnym brzegu dwa wycięcia 18 i 19, w które wchodzi kolejno przy przestawianiu rygla bródka klucza, oraz wycięcie 20, w które wchodzi zapora 21, posiadająca poziomy rowek 21a (fig. 6), równoległy do dolnej krawędzi rygla. Zapora 21 jest umocowana na płaskiej sprężynie 22, przytwierdzonej drugim końcem nazewnątrz ściany 6 i przykrytej wieczkiem 23. Ściana 5 posiada okrągły otwór 24, przez który swobodnie przechodzi czopek 4 trzonu klucza.

Przy wkładaniu klucza w zamek bródka jest odchylona tak, że tworzy przedłużenie trzonu 1, przesuwa się przez jednolitą rurkę 8 (fig. 5), przechodząc zaś w przestrzeni między ścianą przednią 5 i wewnętrzną 7 (fig. 5) opada pod wpływem własnego ciężaru i ustawia się prostopadle do trzonu klucza. Przy dalszym wsuwaniu klucza bródka jego wraz z trzonem przechodzi przez otwór 10 wewnętrznej ściany 7 a następnie wchodzi pod rygiel 17. Czopek 4 klucza przechodzi przez otwór 24 w tylnej ścianie 6 i naciska sprężynę 22, usuwając zaporę 21 (fig. 6) z pod rygla 17, wobec czego rygiel ten może być przedstawiony, ślizgając się swym dolnym brzegiem w rowku 21a zapory (fig. 7) przy obracaniu klucza w zwykły sposób, przyczem

bródka jego wchodzi w wycięcie 18 rygla 17, zaś zapora 21 zapada napowrót w wycięcie 20. Jeżeli rygiel ma być zamknięty na dwa spusty, wówczas przed obróceniem klucza poraz drugi należy przez naciśnięcie klucza nacisnąć sprężynę 22, aby zapora 21 zwolniła rygiel do dalszego przesunięcia.

Przy przestawianiu rygla czopek 15 porusza się w wyżłobieniu 16, a czopek 12 zatrzymu 13 ślizga się w rowku 11 ściany wewnętrznej. Zatrzym obraca się wówczas swobodnie na osi 14.

Przy wyjmowaniu klucza bródka 2, opierając się o występ 9 ściany przedniej 5 wchodzi w rozwidlenie trzonu, tworząc jego przedłużenie.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Zamek z samoczynnym bezpiecznikiem, znamienny tem, że bezpiecznik ten tworzy zapora (21), wchodząca w wycięcie (20) na dolnym brzegu rygla (17), a przytwierdzona do płaskiej sprężyny (22), umieszczonej na tylnej ścianie skrzynki zamka, na którą to sprężynę działa koniec (4) klucza, przepuszczony przez otwór (24) w tylnej ścianie zamka.

2. Zamek według zastrz. 1, znamienny tem, że zapora (21) posiada na swym wolnym końcu rowek (21a), w którym ślizga się dolny brzeg rygla podczas jego przestawiania po usunięciu wystającej części wskazanej zapory (21).

3. Zamek według zastrz. 1 i 2 na klucz o bródce odchylanej wzdłuż jego trzonu, znamienny tem, że prowadnicę dla klucza tworzy jednolita rurka (8), wystająca nazewnątrz z przedniej ściany (5) skrzynki zamka, zaś na odwrotnej stronie tejże ścianki, poniżej otworu wylotowego wskazanej rurki (8) znajduje się występ (9), o który opiera się bródka klucza przy jego wyciąganiu, ustawiając się wzdłuż trzonu klucza.

4. Klucz z odchylaną bródką do zamka według zastrz. 1—3, znamienny tem, że jego bródka (2) jest osadzona luźno w rozwidlonym końcu klucza na osi umieszczonej tak, że po opadnięciu bródki wy-

staje dostateczny koniec klucza, by usunąć z pod rygła zamka zapórę (21).

Wincenty Czaprański.
Adam Schmidt.

Fig. 1.

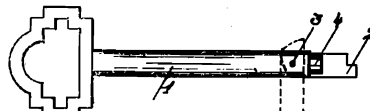

Fig. 2.

Fig. 3.

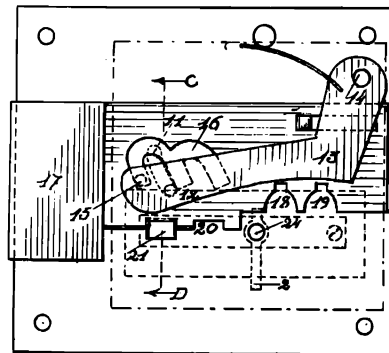

Fig. 7.

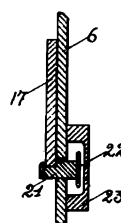

Fig. 6.

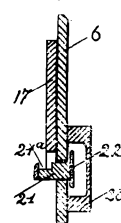

Fig. 4.

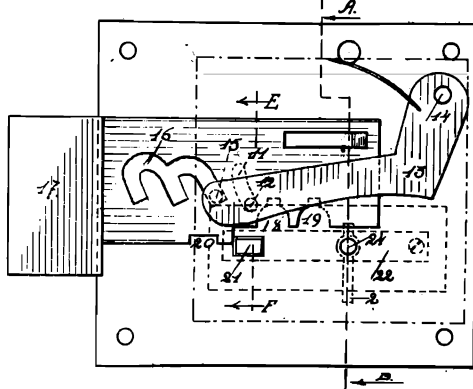

Fig. 5.

